

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 332/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. V., L., zastúpeného advokátom Mgr. M. G., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tš 7/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. októbra 2009 doručená sťažnosť JUDr. M. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tš 7/2006.

2. Sťažovateľ uviedol, že v predmetnej veci konal sudca, ktorý nebol na novovzniknutý súdny orgán pridelený Súdnou radou Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“), ale zákonom č. 291/2009 Z. z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 291/2009 Z. z.“), a tiež nebol určený podľa rozvrhu práce, ktorý by bol v súlade so zákonom.

3. Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 Tš 7/2006 bol porušený čl. 48 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, že podľa § 56 ods. 3 písm. c) zákona NR SR č. 38/1993 Z. z. zakázal pokračovať v porušovaní základného práva alebo slobody.“

Sťažovateľ zároveň žiadal vydať dočasné opatrenie, ktorým *„Ústavný súd SR ukladá Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku povinnosť, aby sa zdržal vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 Tš 7/2006, a to až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti sťažovateľa, ktorou namieta porušenie čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“*.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pri konaní podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

5. Jedným zo základných znakov ústavnej sťažnosti ako ochrany ústavou zaručených základných práv a slobôd je jej subsidiarita. Ústavnú sťažnosť možno podať len vtedy, keď boli pred jej podaním vyčerpané všetky prostriedky, ktoré zákon na ochranu práva poskytuje. Takým prostriedkom sa podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozumie riadny opravný prostriedok, mimoriadny opravný prostriedok, výmúc návrh na obnovu konania, a iný opravný prostriedok, s uplatnením ktorého je spojené začatie súdneho, správneho alebo iného právneho konania; v opačnom prípade je ústavná sťažnosť neprípustná.

6. Podľa zistení ústavného súdu sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tš 7/2006 (predtým vedenom pod sp. zn. PK 1 Tš 7/2006). Podstatou jeho námietok boli tvrdenia, že v jeho trestnej veci rozhoduje senát špecializovaného trestného súdu, ktorého členovia neboli do svojich funkcií kreovaní ústavne konformným spôsobom. Tieto tvrdenia odvodil od toho, že nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka zákonov“) 17. júla 2009, bol vyslovený nesúlad podstatnej

časti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 458/2003 Z. z.“) s príslušnými článkami ústavy a medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, v dôsledku čoho prestal existovať špeciálny súd, ktorý jeho trestnú vec prejednával, pričom na jeho rozhodovaciu činnosť kontinuálne nadviazal senát špecializovaného trestného súdu na základe zákona č. 291/2009 Z. z. Sťažovateľ teda namieta, že vo veci konajúci senát špecializovaného trestného súdu, teda jeho členovia, neboli pridelení na tento súd súdnou radou tak, ako by si to vyžadoval čl. 141a ods. 4 písm. a) a b) ústavy a § 11 a nasl. zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ale že svoju právomoc začali uplatňovať len na základe zákona č. 291/2009 Z. z. Na túto skutočnosť sťažovateľ upozornil aj špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní 17. augusta 2009, ale podľa jeho vyjadrenia sa touto jeho námietkou nikto nezaoberal. Tým podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré môže odstrániť už len ústavný súd.

7. Ústavný súd je však na rozdiel od sťažovateľa toho názoru, že uvedená námietka je jednak odvolacím dôvodom [porov. § 316 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku], ale aj dovolacím dôvodom [§ 371 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku]. Pokiaľ sa za tejto situácie sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti nedomáhal svojho práva (ani sa zatiaľ nemohol) na odvolacom a dovolacom súde, nevyčerpal všetky procesné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje, a jeho ústavná sťažnosť je teda neprípustná podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

8. Z uvedeného dôvodu bola ústavná sťažnosť bez ústneho pojednávania a bez prítomnosti účastníkov odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2009